

Az ember csak ül

Az ember csak ül ebben az „O” alakú halszájvilágban, mint valami Jónás, belekény-szerítve a létbe, félúton az örökkévalóság felé, hiábavalón keresve a kiutat, az évek teltével mind nagyobb megszállottsággal, fanatikus kitartással, nekiütközve a világlabirintus beton-falainak, ám ő a legmagasabb falakat is megmássza, hidakat épít a folyókon, hegyfogakat tép ki a föld ínyéből, alagutakat váj e mozdulatlan potrohba, titokzatos számításokat és méréseket végez, megfigyel és szimulál, összevissza röpköd a levegőben, sőt már az éterben is, hogy újra és újra csalatkozva visszajusson és leüljön az „O” alakú halszájvilágba, ugyanarra a helyre, ahonnan indult, ugyanabba a székbe, ahonnan felkelt.

Az ember csak ül ebben a habarcs-meuzóleumban, mint valami Cheops, vagy mint a koptok, kirekesztve, és sohasem juthat el ARRA a helyre, hiába veszi körül magát minden-féle rekvizitummal: vonalakkal és körökkel, színekkel és bizonytalan körvonalú, változó felületekkel, szagokkal és zörejekkel, a levegő sodorta apró porszemekkel, zöldellő fákkal és bömbölő állatokkal, zuhogó lefolyócsövekkel és hullámzó falakkal, színes neoncsövekkel és az ételek csípős, édes és savanykás ízével, marcangoló csalódásokkal és kérészéletű szerelemmel, lány hódolattal őrzöngő kiáltásokkal, kopár nappalokkal és félelmetes éjszaka-kákkal, belegyömösölve abba a degeszre tömött bőrsákba, amit testnek neveznek, kidül-ledt szemekkel naponta elolvasva a fenyegető feliratot a betonkoporsón, összerakva a bóbítás É-t, a derékszőgű L-t, a villás E-t, és a kinyújtott kezű K-t, hogy kitörölhetetlenül a memóriájába vésődjön: ÉLEK.

Az ember csak ül a börtönében és szemléli az élet eszeveszett valóságát - bámulja magát a tükörben, kinyújtja a nyelvét, megfogja az orrát, behunyja a szemét, megcsípi magát, hogy fáj-e, elmosolyodik, látva egyre mélyülő vonásait, őszülő haját, tudomást sem akarva venni az időről, amely csak az óvatlan pillanatot lesi, amikor új árkot vághat a homlokon és szarkalábakkal karcolhatja teli az arcot, amikor odakenhet egy folt szürke festéket a szem árkaiba, és ott van mindenütt, nem fogy el soha, csak telik, ropja végtelen vitustáncát, fittyet hányva a rendre és kaotikussá zavarva azt, nevetve az ember meghökkentő felismerésein és kínlódásán, újra kézenfogva őt, és bevezetve a

végtelen labirintusba, odavetve lábai elé a quiput, a lét színes, csomózott zsinórjainak nagy talányát, melyet lehetetlen megfejteni.

Az ember csak ül és számolgat, az orra elé tartja a tartja téglalap alakú színes papirokat, izzadt markában csörgeti a kerek fémdarabokat, és folyvást azon morfondírozik, a labirintus érzéketlen, hideg, nyirkos falába vájt kapu melyikét nyitassa ki, a csábitó, keménydeszkás, oroszlánfejes nagyot, vagy a papundeklis hevenyészett csalóka kicsit, mely mögött már egészen biztosan ott van, csak a kezét kell kinyújtani és megérinteni, érezheti, beleharaphat és lenyelheti, de a kapu mögött csak kínos mosoly és furcsa fintor várja, új falakkal és kapukkal, a téglalap alakú papirosokon lévő arcok sátáni kacaja, a fémdarabkák velőtrázó csörgése, és még azok is fogynak, mindig csak fogynak, szaporítva a hiány és a kiszolgáltatottság érzetét.

Az ember csak ül ebben a vakító, sűrű fényességben, bámulja a tenger fodros hullámtarajait, félelmében álmodozik, igyekszik hinni valamiben, mert sok dolog van a földön, amiben hinni lehet, valamibe görcsösen belekapaszkodik és nem engedi el, amíg nem talál jobbat, szebbet, kevésbé fájdalmasat, de a világ túlságosan változékony és könyörtelen ahhoz, hogy hittel legyőzhesse, az ember túl kicsi és magányos a kozmos végtelenjében, még akkor is, ha a tudat, a totális öntudat olajozottan működik, és cselekvésre ösztönöz, és a száj, a nyelv megmozdul, panaszosan mondja a maga történetét, azt, ami már megtörtént, és azt, ami meg fog történni, és vár, szüntelenül csak vár, az isten tudja, mire és folyvást azt kérdezzeti magától: de hát minek vagyok én itt?, ám a válasz nem jön, a száj csukva marad, csak valami cinkos, cinikus mosolyféle jelenik meg rajta, amitől meg lehet örülni, mert nincs remény, a kapuk nem nyílnak sehová, az utak a végtelenben összeérnek és nem marad más hátra, csak rohanni és keresni, és keresni, beleröhögni a lét zsarnok képébe.

De az ember csak...

Zsuffa Péter fotója